

— *Edicija* —
GLUVO DOBA

KNJIGA 3

MARKO PIŠEV

TAJNI SVAT

ORFELIN
IZDAVAŠTVO

Novi Sad
2023

Za izdavača:
Milenko Bodirogić

Urednici:
Dr Dejan Ognjanović
Milenko Bodirogić

Tajni svat
Copyright by Marko Pišev, 2023

Lektura i korektura:
Lidija Diklić

Ilustracije na koricama:
Tanja Rakić

*Grafičko rešenje edicije,
prelom i priprema za štampu:*
David Tankosić

Orfelin izdavaštvo
Kosovska 23
Novi Sad
Telefon: 021 447217
orfelinns@gmail.com
www.orfelin.info

Štampa:
Grafostil, Kragujevac

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

ISBN 978-86-6039-078-5
COBISS.SR-ID 124298249

Bez dopuštenja izdavača nije dozvoljeno reprodukovanje
nijednog dela ove knjige.

Među pristalicama misticizma ima budala i bezumnika koji su sličniji ludacima nego racionalnim bićima. Ipak, oni su stekli rangove svetosti i zaogrnuili se mističnim stanjem pravednika sa razložnom zaslugom. Oni koji imaju mistična iskustva znaju da je njihovo stanje takvo, iako ovi adepti ne mogu pred zakonom odgovarati za sebe. Saznanja koja oni prenose o onostranom su veličanstvena i lišena bilo kakvih granica. O njima se oni izjašnjavaju potpuno slobodno i govore izuzetne stvari...

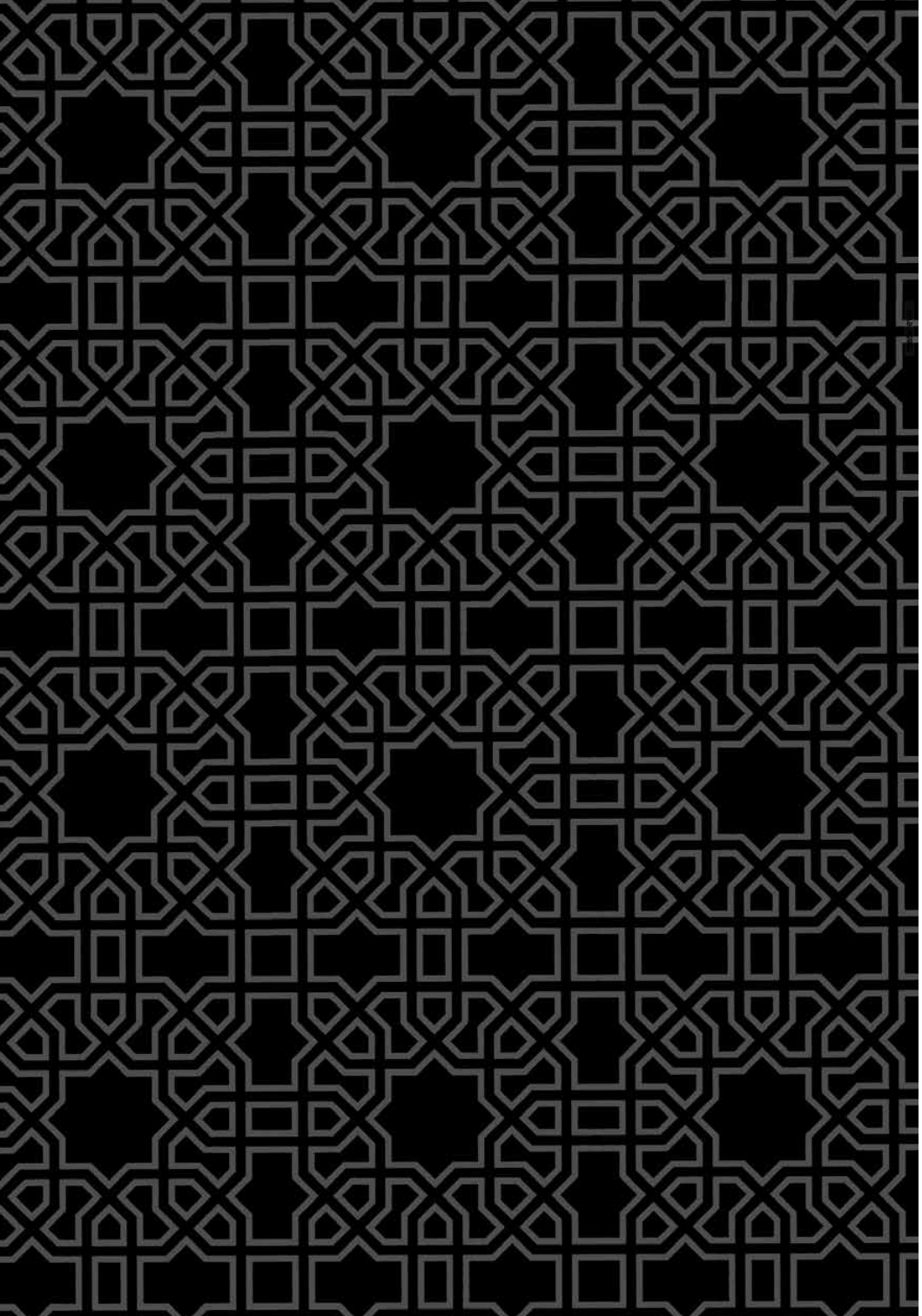
IBN HALDUN

Kada biste slučajno saznali kako sam došao do svojih otkrića, pomislili biste da sam budala.

MAJKL FARADEJ

Onaj ko traži, neće naći. Onaj koji ne traži, biva pronađen.

FRANC KAFKA

PRVI DEO
PROZORI

Crni vetar u poj se sprema
Da fijukom barjake vijori
U čast etru gde se svetlo slama
U plam zori što iz tmina gori,
Na talasima veka i eona.
Put je gibak preko strmog svoda,
Crni vetar obzorja nema.

*Preobraženi paun,
drugo pevanje*

I

Robi je stajao naslonjen na prozor i pušio. Bila je noć. Jutros je padao sneg; prethodno je bilo vrlo toplo, pa je opet padao sneg i sve to u jednoj nedelji. Noć je bila vedra i hladna. Suviše hladna za proleće – mislio je, pušeći – čak i ono rano. Pogled mu prelete preko sitnih pupoljaka bagrema pod obližnjom banderom, dok je tobože nezainteresovano posmatrao osobu na terasi preko puta. Prilika se nalazila baš u ravni s prozorom gde je on stajao. Sudeći po obrisima, jer zgrada ka kojoj je prozor bio okrenut bila je neosvetljena i vladala je potpuna tama, prilika je bila ženska i činilo se da gleda pravo u njega. Kuhinja iz koje je Robi gledao bila je obasjana svetlošću lampe i sitnijim svetlom s aspiratora nad šporetom. Bio je potpuno vidljiv osobi koja je za njega, na terasi preko puta, bila skoro nerazaznatljiva – sem kao silueta.

Pušio je osećajući neko čudno i pritajeno uzbuđenje. Devojka. Sama. I on. Razdvojeni s par metara ulice. Možda je lepa? On otrese pepeo. Otkako je navršio trideset petu, morao je da prizna da su mu se mnoge devojke činile lepe. Čak i one koje samo nekoliko godina ranije ne bi ni dvaput pogledao na ulici. Ponekad je bilo dovoljno da naprosto budu određene starosne dobi. Verovatno je to imalo veze sa narastajućim osećajem usamljenosti nakon razvoda. A možda je i stario upravo na onaj otrcan način koji bi Gordana prezrivo okarakterisala kao očekivan za njega... kao da je samo ona imala moć predviđanja...

kao da, recimo, on nije u stanju da predvidi njena samoispunjajuća proročanstva: njihove domete i pun sadržaj.

Na tren sklopi oči. Nije mu se spavalo – bilo je tek jedanaest, možda nešto više od toga – i čitav hokus-pokus uspavlivanja učini mu se nedostižnim. Njih dve, njegova bivša žena i dvoipogodišnja ćerka, odavno su prestale da se klibere i kikoću u drugoj sobi.

Cigareta je dogorevala. Lansira je preko simsa – u stanu više nije bilo pepeljara – i odgega se do plakara u dnevnom boravku, odakle izvadi flašu. Bilo je potrebno napraviti svega nekoliko koraka, ali on se u nepažnji udari u cevanicu. Uz grimasu protrlja nogu; prsti su mu blago drhtali dok je sipao. Delićem svesti je slutio da devojka više neće biti na terasi. Balkon preko puta će biti prazan i on će uzalud premetati pogledom tamnu pustoš ulice.

Ali silueta se i dalje nepomično ocrtavala u najmračnijem ćošku balkona. On se nagnu preko prozora i podiže čašu. Salute! Potpuno neverovatno, prilika mu mahnu. Pre nego što uvide šta će učiniti, on isturi glavu i reče: „E, čao! Piješ nešto? Mogu da te častim jednim letećim Škotlandaninom?“

Sopstveni glas mu odjednom zazvuča kruto, kao glas siledžije. Piješ nešto? Strašno! Kao neki manijak! Mora da se nešto primalno, neki goli očaj oglasio iz njega. Nije ni čudo, s obzirom na činjenicu da je doveden do ivice ludila u ovom stanu. On i Gordana već su se sedmicama mimoilazili u sve užim krugovima između kuhinje i kupatila, kao životinje u kavezu. Vremenom je počeo i da joj izbegava pogled. Obračali su se jedno drugom samo povodom deteta ili pravljenja planova u vezi sa organizacijom dana.

Potpuno predvidivo, kontura na terasi nije se ni mrdnula. Ničim nije pokazala da ga je čula. On se nasloni postrance na ivicu okna i osmotri radnu površinu u kuhinji, pogledom

tragajući za mestom gde je odložio duvan i papiriće za motanje. Postajalo je hladno pored otvorenog prozora. Noći su i dalje bile sveže, čak i kad bi dani bivali sunčani i vedri. Možda da popuši još jednu. Sasu kratko piće u grlo i načini blagu grimasu. Zatim poče da savija cigaretu, okrenut leđima prozoru.

Nije želeo da gleda prema devojci dok je ponovo pušio. Sad se naslonio na radnu površinu i delimično zaklonio telo zavesom. Ali, otresavši pepeo, ipak je pogledao. Činilo mu se da ga ona sa svog mesta na balkonu pažljivo posmatra. Možda pokušava da odluči da li da pozove 192. Policija se ovih dana nalazila, takoreći, na svakom ćošku. Svakom građaninu je, činilo se, bio pripisan po jedan policajac da ga upravlja na putu savesnog ophođenja. Sve je zavisilo od savesti pojedinaca – tako su stvari makar bile zvanično predstavljane.

On odvrnu slavinu nad sudoperom, podmetnu opušak pod mlaz i smrknuto ga otrlja s prsta. U kupatilu mu pade na um da je stan u zgradi preko puta relativno skoro renoviran. Priseti se da je najmanje jednom prilikom na naspramnom balkonu, s prozora, ugledao merdevine poprskane krečom. A jednom davno, davno, pre nego što je predao ključeve ovog stana bivšoj ženi, ugledao je sa kuhinjskog prozora stariji bračni par za koji je pomislio da su vlasnici, ili možda zastupnici vlasnika nekretnine u susednoj zgradi. Mora da je nekom od njih dvoje pripala imovina u nasledstvo; i to na mestu koje bi agenti za nekretnine nazvali fantastičnom lokacijom, u samom srcu turističke zone.

Samo što sada nije bilo turista. Nije bilo ni lokalnih stanovnika, takoreći: čak su i parking mesta, inače redak, maltene nemoguć ulov u ovom kraju, opustela. Grad je opusteo, ostavljen pacovima i gamadi kao brod koji tone i koji nudi privremeno skrovište još samo onima koji nemaju gde da se sakriju. Ko zna, valjalo bi proveriti – možda su cene nekretnina drastično

pale? On sam živeo je u dotrajalom, iznajmljenom stančiću na drugom kraju grada koji je bio skučen, leden i uopšte uzev preskup za uslove koje je nudio. Sve što je skupio u životu, sve što je mogao da nazove svojim, platio je, reklo bi se, previsokom cenom: uspomene, trenutne potrebe, planove i projekcije, zadovoljstva, ma koliko sitna, sve mu je kad-tad dolazilo na naplatu sa visokom kamatom.

Na putu iz kupatila, zastao je pokraj zatvorenih vrata spavaće sobe i oslušnuo. Ni najmanjeg zvuka: mati i kćer spavale su snom pravednica. To mu nikada neće biti jasno – taj spokojni, ničim remećen san majke, to njeno beščujno, ravnomerno disanje. Kako se nikad ne probudi gušeći se u sopstvenoj pakosti? Naravno, jedna od njegovih najvećih grešaka ogledala se u tome što je pokušavao da joj ukaže na tu pakost – ako ga je ona nekad i videla kao ličnost čije mišljenje se računa. Sada su se, svakako, računale još samo njegova „nepouzdanost“ i „odsustvo volje za saradnju“ – i to pomenutim redosledom i u najgorem mogućem smislu. Opet se približio prozoru. Još jedna cigareta i pravac na spavanje. Možda i još jedna čašica. Još samo jedna. Mala, mala, kako bi zacvrkutala njegova ćerka, divno istanjivši glas. Ovog puta, sa kockom leda. Nek ide život! Skoro da se naglas nasmejao dok je sipao piće u čašu. Osmeh mu se skameni kad ugleda stvar na kuhinjskim pločicama.

Neko vreme je zurio u tu stvar, nesposoban da je definiše. Zatim čučnu i pokupi predmet. Komad papira, zgužvan u kuglicu. Izvađen iz nekih dnevnih novina. Uze ga i namršti se, osvrnut ka prozoru. Na terasi preko puta više nije bilo nikog.

Odloži netaknutu čašu na radnu površinu i odmota papir. Na novinskoj hartiji nalazio se broj telefona, napisan markerom. Mahinalno proverio datum. Novine su bile današnje. *Naš narod je navikao da u vreme kriza traži oslonac u vojsci*, pisalo je. Bilo je

još naslova, ali je ovaj, sa slikom generala sa zlatnim epoletama na kragni, zauzimao dve trećine strane.

Pogledom potraži mobilni telefon: ležao je na komodi pokraj kauča koji je tokom noći preuzimao ulogu pomoćnog kreveta – namenjenog njemu, razume se. Iznenada mu se cela ova eskapada učini mučnom. Kao da mu je neka fantomska iluminacija obasjala glavu odozgo i prikazala mu sopstveni lik u jezivom svetlu. Šta radiš to, pobogu? Nećeš valjda da okreneš taj broj?

Zašto ne? Uostalom, bilo bi potpuno razočaravajuće da odustane sad, kad su stvari već dogurale do ovde. S druge strane, mogao bi sasvim lepo da se napravi lud – da smesta ugasi svetlo i odglumi da je otišao na spavanje. Tako bi ispalo da nije ni zapazio lopticu ispod prozora i da ju je ugledao tek ujutru na podu.

Otključa telefon i na displej prepisa cifre sa novinske hartije. Neverovatno. Potpuno neshvatljivo o čemu razmišlja. Šta i da se ovog časa Gordana probudi i zatekne ga kako telefonira u kuhinji... kakav je to greh? Uostalom, već su nedeljama zaglavljani u ovom stanu... situacija je na ivici ključanja... Prošle su dve – dobro, ne dve... godinu i po dana otkako...

„Halo?“ Glas iz slušalice ispuni ga naletom panike. Nije mogao da rekonstruiše trenutak kada je dodirnuo ikonicu za poziv. Verovatno je to učinio podsvesno, da olakša sebi.

Priljubi ekran uz lice i ošamućeno, kao u snu, pogleda oko sebe. Čaša je i dalje stajala na radnoj površini. Zgrabi je i proguta strunu pljuvačke.

Je li rekao nešto? Verovatno jeste, zato što je začuo reči: „Zdravo, komšija. Pa gde si! Mislila sam da si mi pobegao.“

Preko telefona, glas je zvučao dubok i muzikalan. Sasvim drugačiji od onoga kako ga je zamišljao.

„Da. Pa i ja sam, ovaj...“

„Šta, kaži? Pričamo...“

„Ne, mislio sam da je bilo malo... malo, ovaj, kretenski s moje strane... to što sam se prodrao onako...“

„Ne, ne... baš naprotiv. Ja mislim da je bilo neviđeno slatko.“
Neviđeno? O, bože. On proguta više od pola tečnosti iz čaše.

„Kako se zoveš?“

„Molim? Pričaj malo glasnije.“

On proturi glavu kroz prozor. I dalje je nije video na terasi.
„Rekoh, da se upoznamo. Mislim, komšije smo, ali čini mi se da te nisam ranije video. Ja sam Zoran, a ti...?“

„Zdravo, Zorane. Ja sam Ivana. Drago mi je.“

Zoran i Ivana. Lepo zvuči. Može biti da je nekad ranije video dva imena zaokružena srcem, na gelenderu nekog mosta.

„Čekaj, moram da stavim slušalice. Stvarno te jedva čujem. Pojačala sam sve na maksimum, ali ovaj telefon možda... čekaj. Aj sad reci nešto.“

„Je l' se čujemo“, reče on i dovrši piće. Učini mu se da je ugledao neki pokret, kao hitar odsjaj u staklu na inače mračnom balkonu.

„Sad je mnogo bolje... Sam si? Verovatno ne, čim pričaš tako tiho.“

„A... Pa da, tako je... Nisam sam.“

Ona kao da odahnu. Je li to krajičkom oka ugrabio njenu konturu iza zavese? „Dakle, ili si strašno pažljiv da ne probudiš komšije, ili deliš stan sa nekim ko leže dosta rano.“

„Ovo drugo.“

„Penzioner ili beba? Ili prosto... dosadni cimere?“

„Haha. Mator sam ja za cimere...“

„Nisi toliko mator, jedino ako se farbaš. Ili koristiš preparate za zatezanje kože.“

„Uh, pa hvala. U svakom slučaju... imam dete. Ćerkicu. Dve i po godine.“

Ovaj iskaz kao da nije bio primljen sa naročitim entuzijazmom. Uostalom, zašto bi? Otkud mu pravo da se petlja s nepoznatim devojkama dok Gordana i Nađa spavaju u susednoj sobi? On požuri da objasni: „Bivša supruga i ja, ovaj, nismo baš u sjajnim odnosima. Ali ja sam tu već neko vreme, više i ne znam koliko, dve nedelje, valjda – pre će biti tri... Pomažem oko deteta, oko nabavki, bejbisitujem... Spavam ovamo, ovaj, u sobi pored, na kauču.“

„Uh. To ne zvuči baš veselo.“

„Da... A ti? Jesi li sama?“

S obzirom na odsustvo svetla na terasnim prozorima, pitanje se činilo gotovo suvišno. Međutim, ona ga iznenadi odgovorom.

„Sama? Ma neee. Zar ne vidiš da je ovde žurka?“

Kad Robi ništa ne odgovori, ona reče, kratko: „Halo?“

„Izvini, ovaj, verovatno nisam dobro čuo. Pomenula si žurku...“

Ona se zakikota. Smejala se zvonko i bistro, kao tek napuvela devojčica. Krv mu zakola u žilama. „Reci! Totalno sam ti poremetila koncepciju. Ovo su posebne, korona žurke. Nikad nisi čuo za njih? Onda stvarno jesi mator.“

Toplo-hladno. Znao je tu igru: i dalje je imala element šoka, ali ne i pravog iznenađenja. Iskapi čašu i požele da je dopuni. Osvrnu se oko sebe. Flaša je stajala u kredencu. Ne bi bilo mudro da sad odlazi čak do zida koji ga je delio od mûka spavaće sobe. Licem priljubi slušalicu uz rame i stade hitrim, mehaničkim pokretima da savija cigaretu.

„Molim te, zovi me Robi. Svi me zovu Robi... Samo me bivša žena zove Zorane.“

„Zašto Robi? Ne zvuči mi baš logično... Pre bi ti odgovaralo Zoki ili Kiza, ne?“

„Da. Odgovaralo bi.“ Ona je ćutala. Zahtevala je objašnjenje. „To je zbog prezimena, Holt. Kao Rob Holt... Čula si verovatno za njega?“

„Nemam pojma ko je to.“

„Da. Mi se onda generacijski definitivno ne preklapamo... Nebitno. Hoću da kažem“, požuri on da doda, „nismo ista generacija.“

„OK. Dakle, Robi. Bivša žena i dete ti spavaju. Grad je pust. Noć je duga, a meni ovde već postaje dosadno. Zašto ne bi svratio, bar na kratko, ha? Toliko dugo smo već zatvoreni, šta bi nam falilo malo druženja za promenu? *Pravog* druženja... Alo? Je l' si tu? Što čutiš?“

„Jesam. Tu sam.“

„Ajde. Čekam te.“

II

Nije se ponosio sobom. Znao je da to što radi direktno ugrožava njegovo, i zdravlje njegovog deteta. Znao je takođe da svojim postupcima krši nepisani ugovor koji je sklopio sa bivšom suprugom – ugovor o nemešanju, o poštovanju propisanih mera, bar dok privremeno žive pod istim krovom. Ali, odjednom više nije mogao da podnese ni trenutak u njenom stanu. To izluđujuće ćutanje, taj pritisak čak i dok spava, ledena tišina iza zatvorenih vrata... sve mu se odjednom zgdilo. Želeo je da je nadigra, obmane, da joj uradi nešto u inat. Možda je i pomalo želeo da bude uhvaćen.

Ali neće ga uhvatiti. Nikada nije ustajala noću. Čuo bi je da jeste: otkako su prestali da žive zajedno, imao je san lakši od pera, za razliku od nje. Uopšte, vrlo malo je spavao. Bio je stalno umoran. Verovatno se zato u poslednje vreme događalo da donosi naprasne odluke. Kao da je imao hronični nedostatak energije da razmišlja o eventualnim posledicama. I da, poučen iskustvom, zazire od fantazija o povoljnim ishodima bilo čega.

Sve te opominjuće misli delovale su mu jako naporno. Treba živeti, majku mu! Bar s vremena na vreme! Boj se ovna, boj se govna, i tako to. Video je i sam dokle ga je *to* dovelo.

Kunem se, kunem se, kunem se, pevušio je u sebi, puneći još jednu čašicu, *osetićeš moju ruku...* Eksirao je piće i pokupio duvan i rizle. Telefon. Upaljač. Gde je? Ne sme da zaboravi da ga stavi u džep. Ne treba gubiti vreme sa oblačenjem. Imao je košulju, prilično debelu i toplu. Farmerke. Par cipela za sve prilike. (Stajale su u papirnoj kesi, u ulaznom hodniku. Jedino njegova obuća nije bila dezinfikovana.) Nazuće ih na otiraču. Potrebno je da naprosto pretrči ulicu. Nigde u vidokrugu nije primetio ni nagoveštaj policije niti vrebajućih agenata tajnih službi. Ovo je bio miran, civilizovan kraj.

Vrata od stana začudo nisu bila zaključana. Tim bolje! Neće morati da petlja oko brave. Ali, mudrije je da pokupi ključ. Zatrebaće mu posle, da otključa ulaz. Njen ključ je verovatno bio u spavaćoj sobi, ali gde je ostavila rezervni? On proverí na alki za ključeve i zateče ga tamo. Dobro! To je sve! Je li sigurno poneo duvan? Opet napeto oslušnu, opipa džepove i krenu.

Pažljivo je zatvorio vrata. Tiho se spusti niz stepenice (bez lifta, molim; minimum buke, hvala!) i oprezno kroči na ulicu. Ni senke promene. Ulica je i dalje bila pusta i zastrta grobnom tišinom. Njegov automobil je stajao uredno parkiran pri samoj raskrsnici, najbliže semaforu. Samo što više nije mogao da razazna konturu devojke na terasi. Mora da je ušla u stan i smestila se kraj interfona čekajući da joj on pusti signal s telefona. Zapita se da li će zujanje elektronske brave probuditi pola komšiluka.

Nasred ulice se osvrnu i osmotri prozor na kom je do maločas stajao. Idiot! Zaboravio je da ga zatvori, kao i da ugasi svetlo nad šporetom. Ništa, moraće da požuri. Popeće se gore, popiti piće i pokušati nekako da zaokruži svoje upoznavanje s Ivanom. Ionako ima njen telefon. Možda će ona hteti...

Elektronska brava kratko zazuja čim dodirnu vrata. Izgleda da ga je devojka ipak videla. Ili je tempirala pritisak na taster naslepo? Ramenom gurnu vrata i uze da preskače po tri stepenika na putu do drugog sprata. Na pola stepeništa se zadiha, žurno trepćući u tami ulaza. Je li gore stvarno neka žurka? Čuo je za takve stvari, ljudi su se okupljali sa bežičnim slušalicama i „đuskali“ uz ritam muzike koju niko sem njih nije mogao da čuje. Šta nije u redu s klincima danas? Komuniciraju li oni uopšte međusobno? Možda im kroz lobanje duva takva promaja da čim otvore usta zaborave šta su hteli. Nadao se da njegova ćerka neće biti takva... Naravno, bio je svestan da će Gordanini i njegovi uticaji na Nađu – posebno u poređenju sa uplivima druge dece i, uopšte, sa sredinom u kojoj se bude kretala – vremenom bledeti i gubiti na značaju... Ali, na jednom dubljem nivou, onom što izranja pošto se bure puberteta istutnje i nanosi sazrevanja rasporede onamo gde im je mesto, ljudi, verovao je, ostaju verni pojedinim odlikama, a možda i dominantnim crtama svojih roditelja. Tačnije, bivaju im sve više slični kako godine prolaze. Zapazio je to na mnoštvu primera. Svakako da ni sam nije bio izuzetak, mada mu je bilo teško da ustanovi da li je sa onim najboljim pokupio i ono najgore i u kom odnosu se jedno spram drugog nalazi. Nikakvo samopromatranje, pretpostavljao je, ma koliko hirurški hladno, ne može po tom pitanju da se meri sa jednim dubokim uvidom koji dolazi spolja. Ali s obzirom na to da mu roditelji više nisu živi i da ga nikakve, čak ni najpovršnije sponse ne vezuju za ostatak šire porodice, on će takvih uvida nažalost ostati lišen, verovatno zauvek.

Oseti puls visoko u grlu i natera se da uspori pred poslednjim nizom stepenika. U ušima mu je glasno šumelo. Dah mu je, pregrejan, ulazio plitko u pluća. Načas se zagleda u uzburkan mrak pod kopcima. Pa dobro, šta sad. I da se pojavi tamo pomalo zadihan, kakve veze ima? Uostalom, ko ne bi? Sav ovaj

adrenalinski naboj ipak ga je sustigao previše naglo i neočekivano. I to, ne samo po njegovim standardima, pretpostavljao je. Ili je možda zaboravio kako je biti mlad?

Neoznačena vrata u niši do lifta bila su otškrinuta. Kroz pukotinu između kvake i dovratka u mrak je sipala difuzna, zelena svetlost. Primače im se, piljeći u njih kao da očekuje da će svakog časa postati prozirna. Promena u senkama oko vrata nagna ga da premesti pogled. Ovalno lice, bledo kao mesec, beščujno je izvirilo u hodnik. „Stigli ste“, obrati mu se prigušen, muški glas. „Šta radite tu? Čekamo vas, uđite.“

Pre nego što Robi stiže da reaguje, muškarac obori pogled na prag i kratko ga tu zadrža. Na drvenom graničniku bilo je prosuto nešto, nalik na stvrdnuti vosak. Uprkos slabašnoj svetlosti, Robi primeti nekakav zapis. Simbol ga podseti na hebrejski znak. Nije da je imao ikakvog dodira s hebrejskim, ali *ličilo* je. Mora da je nekad ranije video hebrejski, bar na pakovanju nekog proizvoda, jer mu je mozak napravio spontanu asocijaciju.

On pažljivije odmeri domaćina. Mogao je imati pedeset, ne više od pedeset i pet. Glatko obrijano lice i lobanja mutno su se presijavali kao da je na kožu nedavno naneo nekakvu kremu. Neobično debele, crne obrve naspram bleđih crta delovale su kao nacrtane. Prevelike uši oivičavale su čovekovo lice neprivačno oklembesanim viškovima kože. Bilo je nečeg nesvakidašnjeg u vezi s njegovim očima; smesta vide i šta: nije imao trepavice.

Čovek ga opet osmotri i nešto u snazi njegovog pogleda saopšti mu da pri ulasku nikako ne bi smeo da nagazi prag. Vrata se zatim širom otvoriše i Robi za svaki slučaj upita: „Da se izujem?“

„Gluposti! Zašto?“

Pred njim se pruži golema prostorija u obliku pravilnog kvadra sa pohabanim parketom. Na golom zidu zdesna bio je okačen ogroman televizor. Led ekran je bio prašnjav i ugašen. U desnoj polovini sobe stajala je podna lampa sa neobičnim abažurum, sofa i lepo izrezbaren drveni sto. Sa plafona je visio prljav luster od mesinga i stakla. Luster je takođe bio ugašen. Zapravo je lampa bila jedini izvor svetlosti čiji su nezdravi zraci obasjavali figure u sobi, od kojih nijedna nije pripadala Ivani.

Ne računajući čoveka na vratima, dve od tri osobe sedele su za stolom, dok je jedna stajala naslonjena uz zid. Samo ta treća, koja je stajala, nije radoznalo piljila u njega, već je s tupom pažnjom posmatrala nešto na podu. Figura naslonjena na zid bila je dovoljno visoka da temenom dodirne plafon – ili se bar tako činilo. Nešto nije bilo u redu s njenim licem. Kao da je bilo zgrudvano, *nedovršeno*... iako se nije moglo reći šta mu zapravo nedostaje... Brzo se osvrnu, uplašivši se da bi telesina mogla da se trgne iz stupora i ulovi mu pogled.

„Čujte, ovaj... tražim Ivanu“, reče čoveku s obrvama. Čovek je i dalje stajao blizu vrata, kao da se pribojava da bi Robi mogao da otpozadi nagazi na prag. Nosio je bele rukavice – ne gumene, hirurške, kakve su u poslednje vreme imali svi, već starinske, paradne, poput rukavica majordoma koje je viđao na TV-u.

Jedna bela rukavica se podiže i pokaza prstom prema sobi. Robi opet pogleda unutra. Duž dobrog dela najdaljeg, naspramnog zida, bila je navučena teška zavesa. Pretpostavio je da se iza te zavese nalazi izlaz na terasu. Kao da želi da potvrdi tu pretpostavku, ćelavi majordom – ako je to uopšte bio majordom – razvuče lice u osmeh i sevnu očima. Činio se pomalo preteran, taj odsjaj, kao da je želeo da ukaže na previše: u svakom slučaju na više od onoga što bi za jednog nastojnika bilo pristojno da zna.